



# The Holy See

---

## *A szentatya, XVI. Benedek pápa beszéde a Nemzetközi Teológiai Bizottság tagjaihoz*

*2005. december 1. csütörtök*

*Főtisztelendő Érsek Úr!*

*Püspök Urak!*

*Tisztelt Professzor Urak!*

*Kedves Munkatársak!*

Örülök, hogy fogadhatlak benneteket eme bensőséges találkozás alkalmával, amely a jónéhányatokkal való hosszantartó és mélyreható együttműködés emlékét éleszti bennem. Én 1969-ben lettem kinevezve a Nemzetközi Teológiai Bizottság tagjává, és 1982-ben annak elnöke lettem. Mindenekelőtt köszönetemet szeretném kifejezni a Mons. Levada érsek úr által felém irányított üdvözlő szavakért, aki első alkalommal vesz részt elnökként a Nemzetközi Teológiai Bizottság ülésén. Imádságos jókívánságomat irányítom feléje, hogy a Szentlélek fénye és ereje kísérelje a rábízott feladat betöltésében.

A Plenáris Üléssel, mely ezekben a napokban folyik, folytatódnak a Bizottság hetedik »ötéves ciklusának« munkálatai, melyek a múlt évben kezdődtek, amikor még én voltam az elnöke. Szívesen ragadom meg az alkalmat, hogy mindnyájatokat bátorítsalak: Haladjatok előre a következő évekre tanulmányozásra kitűzött témák tárgyalásában. Boldogemlékű II. János Pál pápa, amikor a múlt év október 7-én fogadta a tagokat, két olyan témának a nagy jelentőségét emelte ki, amelyek ma a tanulmányozás tárgyát képezik. Az egyik a keresztség nélkül meghalt gyermekek sorsa az Isten egyetemes üdvözítő szándékának, Krisztus közvetítő tevékenysége egyetemességének és az Egyháznak az üdvösség rendjében való szentségi mivoltának összefüggésében. A másik a természeti erkölcsi törvény. Eme második tárgynak különlegesen kiemelt jelentősége van a személy természetében gyökerező jogok alapjának megértésében, és melyek – mint olyanok – magának a teremtő Istennek az akaratából származnak. Mivel ezek az államok bármiféle, pozitív törvényénél korábbiak, így egyetemesek, megdönthetetlenek és

megváltoztathatatlanok, s mindenki által ilyennek elismerteknek kell lenniük, különösképpen a polgári hatóságok által, akik arra vannak felszólítva, hogy előmozdítsák és a biztosítsák a tiszteletben tartásukat. Bár a mai kultúrában az »emberi természet« fogalma elveszni látszik, tény marad, hogy az emberi jogokat nem lehet megérteni annak előfeltételezése nélkül, hogy az ember, a maga lényegében, értékek és normák hordozója, amelyeket fel kell fedezni, de nem feltalálni vagy szubjektív és tetszőleges módon kezelni. Ezen a ponton a civil világgal való párbeszédnek nagy jelentősége van: világosan be kell mutatni, hogy az emberi élet lényegi értékei ontológiai alapjának tagadása elkerülhetetlenül pozitívizmusban végződik, és a jogot egy társadalomban uralkodó gondolkodásmódtól teszi függővé, a jogot így a hatalom eszközévé alacsonyítva le, ahelyett, hogy a hatalmat vetné alá a jognak.

Nem kevésbé jelentős a múlt év Plenáris Ülésén meghatározott harmadik téma sem, vagyis a katolikus teológia statútuma és módszere. A teológia nem születhet másból, csakis az igazság és a szeretet olyan készítésére való engedelmességből, mely egyre jobban meg kívánja ismerni azt, aki szeret, ebben az esetben magát Istent, akinek jóságát a hit aktusában ismertük meg (vö. *Donum veritatis*, n. 7.). Azért ismerjük Istent, mert ő a maga végtelen jóságában megismertette magát a teremtésben, de főleg az ő Egyszülött Fiában, aki emberré lett értünk, meghalt és feltámadt a mi üdvösségünkért.

Krisztus kinyilatkoztatása ennek következtében mértékadó alapvető elv a teológia számára. Művelése mindig az Egyházban és az Egyházért, ami Krisztus Teste, egyetlen egység Krisztussal, és így az apostoli Hagyományhoz való hűségben folyik. A teológus munkájának az Egyház élő szavával, vagyis az Egyház élő Tanítóhivatalával való egységben és az ő tekintélye alatt kell folynia. A teológiát úgy tekinteni, mint ami a teológus privát dolga, magának a természetének a félreértését jelenti. Csak az egyházi közösségen belül, az Egyház törvényes Pásztoraival való egységben van értelme a teológiai munkának, ami természetesen tudományos illetékességet igényel, de ugyankor nem kevésbé a hit és alázat szellemét is igényli attól, aki tudja, hogy az élő és igaz Isten, kutatásának tárgya, végtelenül meghaladja az emberi képességeket. Csak az imádsággal és az elmélkedéssel lehet megszerezni az Isten megismerése és a Szentlélek működése iránti tanulékonyt, akik a teológiai kutatást termékennyé teszik az egész Egyház, s mondhatom, az emberiség javára. Itt ellenvetést lehetne tenni: az így meghatározott teológia még tudomány-e az értelmünknek és a maga természetének megfelelően? Igen. Értelmesség, tudományosság és az Egyházzal való egységre gondolás nem csak nem zárják ki egymást, hanem együtt járnak. A Szentlélek vezeti el az Egyházat az igazság teljességére (vö. Jn 16,13), az Egyház az igazság szolgálatában áll, és az ő vezetése az igazságra való nevelés.

Azt kívánva, hogy a tanulmányi napjaitokat testvéri közösségi szellem lelkesítse az Igazság keresésében, amit az Egyház minden embernek hirdetni akar, kérem a Legszentebb Máriát, a Bölcsesség Székét, hogy lépéseiteket örömben és keresztény reménységben vezesse. Ezekkel az érzésekkel, miközben megújítom mindnyájatok iránti tiszteletem és bizalmam kifejezését, szívemből adom rátok Apostoli Áldásomat.

© Copyright 2005 - Libreria Editrice Vaticana

---

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana